

Tässä sadun alkua, johon kaipailisin hieman kommenttia. Kiitos jo etukäteen. Siinä se nyt oli, vihdoin valmiina! Joku ihminen olisi nähnyt siinä vain kaksi vanhaa lyijykynää ja nenäliinaressun, mutta Eeli näki siinä paikan, jossa lekotella kauniit kesäpäivät. Kauan hän oli odottanut ja etsinyt sopivan kokoista kangasta. Kynät hänellä oli ollut jo pitkään, ne olivat tippuneet maatalon lapsilta. Punavalkoisen nenäliinan hän oli löytänyt eilen talon rappusten alta, missä kissa pitää majaansa sadepäivinä. Nyt Eelin pikkuruista pihaa koristi itse tehty riippukeinu. Eelin piha oli niin pieni, ettei ihmiset sitä olleet huomanneet, vaikka asuivat aivan vieressä. Eelin koti sijaitsi suuren maatalon pihapiirissä, valtaviin koivujen juurella. Tai ainakin Eelin mielestä ne olivat valtavia. Yhden koivun sisälle hän oli rakentanut kolonsa. Kolon ovi oli tehty hevosenkengästä ja jäätelötikuista. Sisällä oli kolme pientä huonetta, kolmessa kerroksessa. Pieni koti pienelle menninkäiselle, ja se oli juuri sopiva se. "Huomenta vaan" Eeli tokaisi iloisesti pihassaan nököttävälle puutarhatontulle ja hyppäsi riippumattoonsa. Eihän se vastannut, niin kuin ei koskaan, mutta olihan se kohteliasta tervehtiä. Tonttu oli isäntäväen vuosia sitten saama kesätulainen. Pitkään se oli seilannut ympäri pihaa. Ensimmäisen kesän se vietti rappusten luona suuren pyöreän kukkapurkin vieressä, jossa kasvoi punaisia kukkia, talven se asusti varastossa, seuraavan kesän kukkapenkillä ja taas talven varastossa. Kolmantena kesänä emäntä ei löytänyt sille mieluista paikkaa, joten lykkäsi sen pihassa ryppäänä kasvavien koivujen keskelle. Ja siellä se on siitä saakka ollut. Nyt siitä oli jo värit haalistunut ja sen lakissa kasvoi sammalta, mutta se hymyili iloisesti edelleen. Eeli piti siitä. Eeli rakasti omaa rauhaa. Hän viihtyi kotona vallan mainiosti ja hänen lempipuuhaansa oli loikoilu ja laiskottelu. Jokin oli kuitenkin alkanut hänen mielensä perukoilla vaivata häntä. Hän oli seurailut pikkulintuja, maatalon kissoja ja hiiriä. Ne olivat niin rohkeita. Kaikki alkoi siitä, kun viime viikolla hän oli pihalla törmännyt Taavi Hiireen. "Mitäs sinä seikkailuista tiedät, täällähän sinä aina olet!" Taavi piipitti, kun Eeli kertoi retkestään maatalon hillokellariin. Hiiri oli peloton ja levoton sielu, joka kiersi ympäri maita ja mantuja. Eelin pisin ja suurin seikkailu oli ollut se, kun hän viime kesänä oli uskaltanut hallin takana sijaitsevan pellon reunalle keräämään vaahterapuun keijulle kissankelloja. Eeli loikoili riippukeinussa ja katseli taivaalla hiljalleen liikkuvia pilviä. Yksi pilvi kiinnitti hänen huomionsa, sehän oli aivan kuin hiiri! Sillä oli kaksi suurta pyöreää korvaa ja suippo nenänpää. Eeli puristi silmät kiinni ja muisteli Taavi Hiiren sanoja. Ehkä Taavi oli oikeassa. Eikä vain ehkä. Kyllähän se oli. "Nyt tämä saa riittää", Eeli mumisi hiljaa. "Nyt minä lähdän!" Ja siltä paikalta Eeli ponkaisi ylös ja pinkaisi sisälle. Hän laskeutui tikapuita alaspäin, eteinen, tupa ja viimeisimpänä makuukamari. Hän kaivoi arkustaan pienen reppunsa. Reppuun hän sujautti pienen lyhdyn ja kiipesi tikapuita tupaan. Kaapista hän otti leivän ja pussin metsämansikoita. Taas tikapuita seuraavaan kerrokseen, hiippalakki päähän ja ulos. Portilla hän pysähtyi ja katsoi taakseen, koivujen välistä hän näki vilauksen punavalkoruudullisesta riippukeinustaan ja tontun vihertävän lakin. "Olikohan tämä nyt aivan viisasta", hän mietti. Eeli sulki taas silmänsä ja seiso hetken paikallaan. Sitten hän heitti epäilyksen ja pelot sivuun, kumartui portin alta ja lähti matkaan.